

— Добъръ день, съседе, извикалъ потъналиятъ въ потъ Тарлю. — Какво си се изтегналъ!

— Остави се, съседе . . . ходихъ по полето задъ гората. Че като назрѣли тамъ ония ми ти ягоди . . . колкото ядешъ, по ти се яде! Само дето не се пукнахъ.

— Че толкова много ли? . . .

— Много ли! . . . Съ коса да ги косишъ!

— Я гледай ти! . . . зачудилъ се Тарлю и решилъ да иде и той.

Върналъ се у дома си Тарлю, смъкналъ отъ тавана най-голѣмитѣ кошници и се приготвилъ за пжтъ. Видѣла го буля Тарлювица и попитала:

— Кжде пакъ, мжжо? . . . Току що се прибра и хайде пакъ . . .

— Не видишъ ли? . . . сопналъ се мжжътъ ѝ. За ягоди ще вървя — на полянката, задъ гората. И съ седътъ Барлю ходилъ. Съ коса, казва, да ги косишъ. . .

— Ти слушай, не ти трѣбватъ кошници. Моята баба, Богъ да я прости, тѣй казваше: „Чуешъ ли много ягоди, не ходи съ голѣми кошници“, рекла мждрата Тарлювица и зашетаала изъ кѣщи.

— Пъкъ и право е!

. . . помислилъ си Тарлю, оставилъ голѣмитѣ кошници, взелъ най-малкитѣ, които ималъ, нарамилъ кобилица и трѣгналъ.

Закривилъ се той, залюшкаръ се, бе тукъ, бе тамъ, върви, не хае. Тукъ мишка някаква подуши, тамъ охлювъ или брѣмбаръ нѣкакъвъ съзре — похапне и все върви.

По Петрови пости трѣгналъ той, а едва къмъ Димитровъ-день се прибралъ въ кѣщи — нито кошницитѣ, ни пъкъ ягоди носи.

Посрещнала го Тарлювица — гледа и се чуди. И колкото гледала, повече кипвала отъ ядъ. Че като кряснала, че като викнала:

— Нали ти думяхъ, тиквена главо, нали ти казвахъ, бре спъни-буцо, . . . не ходи съ голѣми кошници . . . Ама ти, като вирнешъ бурсучестъ носъ, чувашъ ли . . .

